

Tinglæsning af en Obligation om en vis Panteret i en Ejendom, burde han ogsaa senere have Ret til at ombytte denne Obligation med en Obligation til en anden Kreditor uden paa ny at skulle svare Afgifter. Skulde han betale igen, fandt det ærede Medlem det uretfærdigt. Nu vel! Jeg skal heller ikke diskutere derom, men kun gøre opmærksom paa, at denne Regel ikke findes i Stempelovgivningen, idet man der gaar ud fra, at der skal betales Afgift, hver Gang Kreditor skifter. At det dernæst skulde være rimeligt, at man slap for Tinglæsningsgebyret, fordi man en Gang havde ladet tinglæse, naar der er Trang til en ny Tinglæsning ved en ny Obligation, kan jeg ikke forstå, og det var vist heller ikke det ærede Medlems Mening. I det hele taget gælder ogsaa over for det ærede Medlems Betragtninger det samme som over for det ærede Medlem for Esbjerg, nemlig at de lede til, at man maa havne i en hel Revision af Stempelovgivningen, og at de umulig kunne bruges til Forsvar for et saadant Forslag som det her foreliggende, der kun er en Undtagelseslov. Det eneste Forsvar i saa Henseende, jeg har hørt, kom fra den ærede Ordfører, idet han anførte, at der endnu skulde være en betydelig Prioritetsgæld tilbage paa 4 pCt., som var egnet til at konverteres til 3½ pCt. Spørgsmaalet er jo imidlertid ikke blot, om den egner sig til at konverteres, men ogsaa, om man kan opnaa Konverteringen paa en saadan Maade, at det kan være fordelagtigt for vedkommende Debitor at konvertere. Jeg tør ikke udtale mig om, hvorvidt det ærede Medlem har Ret eller ej, men man kan dog sige, at naar man har haft Undtagelsesloven i 5 Terminer, har den paagældende Ejer haft fuldt tilstrækkelig Lejlighed til at konvertere med Benyttelse af Afgiftsfriheden, og at der ikke vil være nogen Mening i nu igen at gaa til en Lov derom. Man gjorde ogsaa i forrige Samling et Forsøg paa at faa Gyldigheden af Loven af 1895 forlænget til 1ste Juli 1898, men det lykkedes ikke, og der er jo ogsaa den Ting at bemærke ved en Foranstaltning som denne, at den ikke vil ramme Konverteringen alene, men i det hele taget Ombytninger af ethvert Laan, saafremt Ombytningen sker inden for det bestemte Tidsrum. Man kommer altsaa til at give Afgiftsfrihed ikke blot for de ekstraordinære Ombytninger, som ske ved Overgangen fra den ene Serie til den anden i Kreditforeningerne, men ogsaa for de ordinære, som naturligvis foregaa og maa foregaa til enhver Tid. Endelig om-

talte den ærede Ordfører, at det var hans Mening, at det ny Statslaan vilde faa en betydelig Virkning med Hensyn til Nedgang i Rentefoden, og at vi saa muligvis kunde komme til saadanne Kursforhold, at en større Konvertering vilde følge deraf. Jeg tror ikke paa, at en saadan Virkning af det ny Laan vil indtræde, og jeg har aldrig udtalt mig i den Retning, ikke heller ved Behandlingen af Lovforslaget om Statslaanet. Men skulde disse Virkninger komme, kunne vi jo til den Tid optage Spørgsmaalet om en Undtagelseslov med Hensyn til Konverteringen. Det vil der altid være Tid til. Ganske vist maatte Juni Termin maaske saa gaa ubenyttet hen, men saa maatte dog en senere Termin kunne benyttes dertil, og det turde være en given Ting, at kom Virkningen, vilde den ogsaa blive staaende og ikke blot vise sig for en enkelt Termins Vedkommende. Som Forholdene ere nu, er jeg berettiget til at indtage det Stede, jeg har indtaget, idet jeg forlanger en Paavisning af en tilstrækkelig Grund til at gaa til denne midlertidige Undtagelsesforanstaltning, som her er Tale om, og jeg har for-gæves søgt efter nogen tilstrækkelig Grund dertil.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Den højtærede Minister gjorde gældende, at da en lignende Lov som denne havde været gældende i 5 Terminer efter den sidste Konvertering, vilde dette Tidsrum have været nok til, at alle de, der ønske at konvertere deres 1ste og 2den Prioritetsgæld, kunde have faaet det besørget. Men den højtærede Minister vil dog erindre, at Betingelsen for, at Konvertering overhovedet kan finde Sted til lavere Rente, er den, at Rentefoden gaar ned derigennem, at der kommer flere Penge ind i Landet, og at Pengemarkedet kan optage dem til den tidligere Rente. Saa snart det Kvantum Penge er optaget, som Pengemarkedet saaledes er forøget med, plus det, der bliver gjort ledigt ved de derved foranledigede Opsigelser, er der ikke flere Penge at faa, og følgelig maa Ombytningerne af Prioritetsgæld holde op i alt Fald formindskes i Antal. Naar de tidligere Konverteringer have haft — og det har aldrig været bestridt — den Virkning, at de Penge, der ere strømmede ind i Landet, have sænket Rentefodens tidligere Niveau, forekommer dette mig at maatte være Grund nok til at antage, at det samme vil ske denne Gang. Den højtærede Minister svarede mig ikke paa den Hen-